

TASI KATALIN

Porcicák a babaházban



Radnóti Blanka rajzaival





Feladó: Fahéj

Drága Eulália!



Jaj, mindannyian annyira aggódunk értetek, amióta el kellett válnunk egymástól! Érted és a kis Gombiért! Meggyógyult végre a csúnya köhögésből? Hogy vagytok? A sok izgalom ellenére szinte nem is tudunk másra gondolni, csak hogy mi lehet veletek oda-fenn, a padláson. Már három hete, hogy az apa nevű férfi megfogta és lehozta fentről a házikónkat, benne Cikcakkot, Zizit és engem, ide, a saját otthonukba, ti pedig a kis Gombival fent maradtatok. De ne féljetek, és tartsatok ki! Ígérem, minden rendben lesz. Mi itt lent már egy csomó fantasztikus dolgot láttunk, és sokkal több mindent értünk, mint korábban, amikor csak a padlást ismertük! Biztosan azt is hamar ki fogjuk találni, hogyan mehetünk fel értetek, vagy hogyan tudnátok lejutni ti hozzánk, hogy újra együtt lehessünk mindannyian.

Ne aggódj, kedves Eulália! Ez a hely, ahová kerültünk, a *lent*, korántsem olyan félelmetes, mint gondoltuk! Bár az igaz, hogy minden sokkal, sokkal nagyobb, mint amit valaha el tudtunk volna képzelni. Kiderült, hogy a mi poros, öreg padlásunk tényleg egy olyan ház nevű valami tetőcserepei alatt húzódik, amikről Nyikus, a denevér mesélni szokott nekünk, amikor egy-egy kalandos éjszakai repülésből hazatért hajnalonta. A mi padlásunk alatt van

egy emelet, egy földszint, sőt, az alatt még egy pince nevű hely is! A földszinten és az emeleten már mi is jártunk, a pincéről Elemértől tudok, aki egy bodobács, és átmenetileg most velünk lakik. Az is kiderült, hogy a ládikó, amiben mi, öt boldog porcica békésen édegéltünk odafent a padláson, a vén, mohazöld kanapé alatt, igazából egy hátára fektetett babaház. Valaki, talán egy embergyerek egyszer réges-régen bedugta a kanapé alá, és megfélemezett róla. Apa (aki egy valódi ember, egy azok közül, akikről Nyikus szintén már annyit mesélt) nem is tudta, hogy mi hárman, Cikkakk, Zizi meg én benne voltunk, amikor a babaházat lehozta a padlásról. De legalább megtudtuk végre, és most megírom nektek is, Euláliám, hogy mi volt ez a hetek óta tartó kopácsolás, zajongás, dörömbölés, amit olyan rettegve hallgattunk odafenn. Képzeld, nem más, mint egy felújítás! Az eddig üresen álló házba ugyanis emberek jöttek: hatalmasak, erősek, és nagyon hangosak. Emlékszel, hogy hetekig milyen rémülten kuksoltunk a sok csörömpölést, kalapálást, puffanást hallva? Egyre csak azt találgattuk, hogy mi lehet ez a lentről felszűrődő, sok rémisztő hang. Nos, a lakatlan, elhagyatott házba beköltözött egy embercsalád, de a költözés előtt teljesen átalakították. A sok fúrástól, fűrészeléستől, csiszolástól szállt az a rengeteg por, amitől a kis Gombi úgy köhögött. Munkások jöttek – ezt is Elemér mesélte, mert ő az első pillanattól kezdve látott mindent –, vésték a falakat, festettek, világítást szereltek, bútorokat hoztak, azokat elrendezgették, polcokat fűrtak a falakra, aztán a család szépen beköltözött, most meg itt laknak. Micsoda szerencsétlen véletlen, hogy amikor apa feljött a padlásra körülnézni, ti Gombival épp a Keleti Nagy Tetőcserép-repedés





alatt levegőztetek. Ha nem így lett volna, most ti is itt lehetnétek velünk, az embergyerekek szobájában!

Sosem felejttem azt a végzetes pillanatot, amikor felcsapódott a padlásfeljáró ajtaja! Rettenetesen ijesztő volt, hiszen addig nem is tudtuk, hogy van ott egy ajtó! Én például meg voltam róla győződve, hogy csak egy furcsa, négyzet alakú repedés a padlásunk padlójában, azon szoktam reggelente körbe-körbe kocogni. Szinte fel sem eszméltünk, amikor apa már meg is találta a ládánkat, vagyis, a babaházat a kanapé alatt. Azt talán még messziről, a Kéleti Nagy Tetőcserép-repedés alól is hallottad, amikor azt mondta: „Ó, hát ez gyönyörű, csak helyre kell pofozni!” De azt már biztosan nem, ahogyan a padlásfeljáróban így dünnögött lefelé menet, hóna alatt a ládánkat szorítva, és fél kézzel kapaszkodva:

*Jé, egy régi babaház,
lecsiszolom szépen,
lepácolom, kipingálom,
szebb is lesz, mint régen!
Lesz majd benne teakonyha,
kukucsálóablak,
Minden baba örülni fog,
aki benne lakhat.*

Apa mindig versikéket költ, nekem nagyon tetszenek. Mindet csak egyszer mondja el, amikor kitalálja őket. Nekem meg valahogy beleragadnak az emlékezetembe, és itt motoszkálnak a fejemben

álló nap. Sőt, még azután is! Erre is simán emlékszem, pedig jó pár napja volt, amikor hallottam.

Ez az apa nemcsak verseket tud faragni, hanem mindenféle mást is. Képzeld, már a mi otthonunkat is felújította, ahogy a versében eltervezte: fűrt, csiszolt, falakat festett, pont úgy, ahogy a munkások a nagy házban. Felújította a babakádat, az egyik szobánkat még virágmintás tapétával is kibélelte!

Imádnád, ha látnád, kedves Eulália! És hiszed vagy sem, még éjszakai világításunk is lett!





Ha lejöttek majd a padlásról, kicsi Gombinak sosem kell már többé félnie éjjelente, ha nem látja a csillagok beszűrődő fényét, és mély az éjszaka sötétje, mert a házukon, aminek már szépen csiszolt és lakkozott homlokzata is van, halványvörös égősor függ. Gyönyörű, óriási gömbök, és egész éjjel barátságosan világítanak!

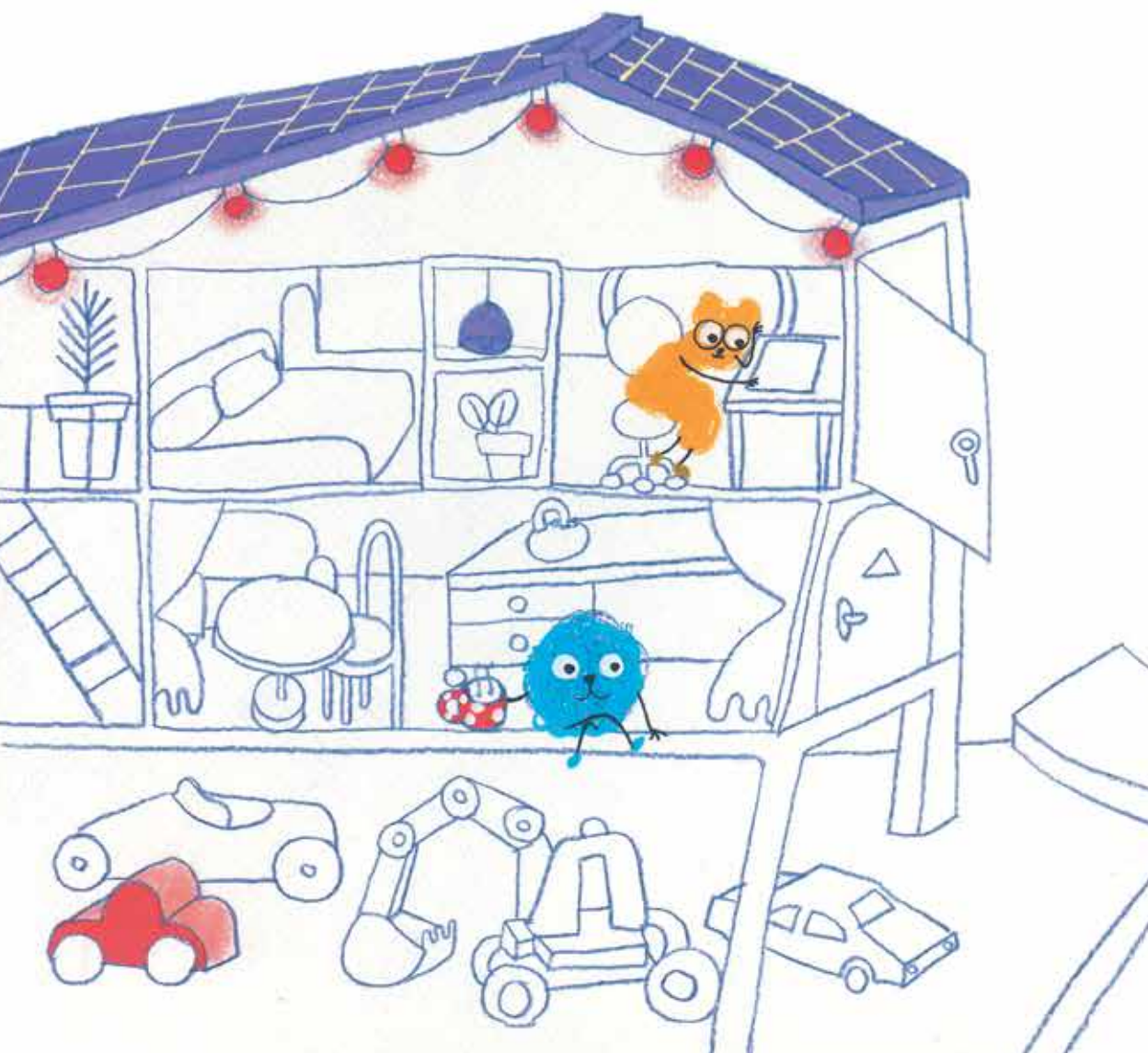
Közben az is kiderült, hogy a mi szép, felújított babaházunk egyben ajándék is. Na, nem nekünk, bár én így gondolok rá, mert tényleg gyönyörű lett. Igazából az embergyerekek ajándéka, ami a közös szobájukba került – és benne mi is! Most csodálkozol, ugye? Ahogy már írtam, egy egész család költözött ide, a nagy



házbba: egy apa és egy anya nevű ember, meg két kisebb, egy kislány, Henrietta, akit mindenki legtöbbször csak Hettinek hív, és egy fiúcska, Ricsi. Persze ők csak a nagyokhoz képest kicsik, valójában ők is hatalmasak! Óriások, komolyan! Akkora szemük van, hogy mi a közepén lévő színes karikában elférnénk! Tudom, tudom! Nyikus, a denevér mesélt már igazi emberekről, de én sosem hittem volna, hogy tényleg ekkorák! Mindig azt gondoltam, Nyikus csak túloz. Meg hát, ő nem is lát valami jól. De igaza volt! Gondolhatod, milyen félelmetes volt, amikor először benéztek hozzánk a gyerekek a babaház ablakán.

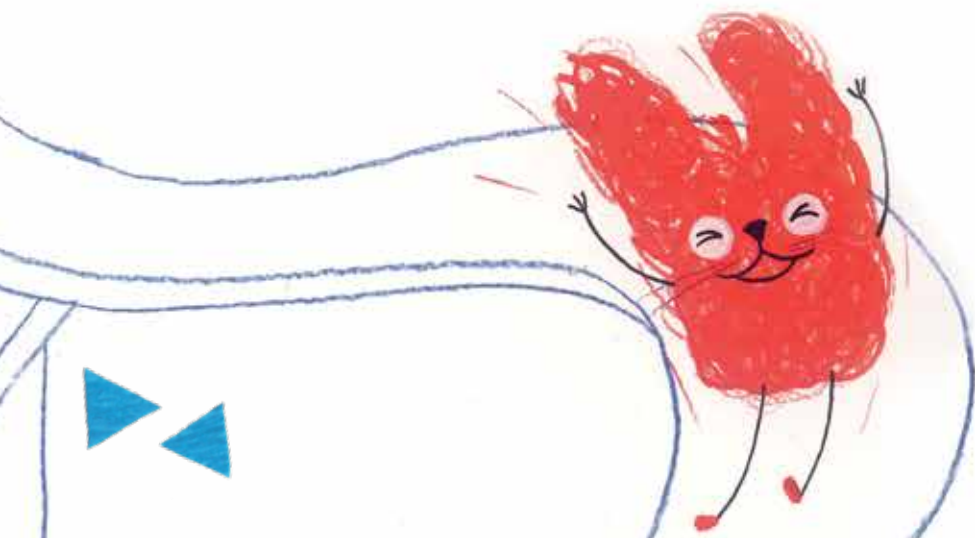


Ricsi arca eltakarta a fél világot! Szerencsére azonban egyáltalán nem barátságtalanok! Sőt, egészen viccesek. Hettinek például elől hiányzik két foga. Amikor már nem féltem tőle annyira, és jobban meg mertem nézni, úgy találtam, hogy irtó aranyosan néz ki, amikor mosolyog. És most már abban is teljesen biztos vagyok, hogy apa nem direkt szakított el minket egymástól. Szerintem fel



sem tűnt neki, hogy mi hárman a babaházban vagyunk. Egészen egyszerően észre sem vett minket, olyan kicsik vagyunk hozzá képest. És most, hogy lent lakunk, sem tűnik fel senkinek, hogy létezőnk. Se apának, se anyának, se a gyerekeknek. Nem is tudnak rólunk! Képzeld, Hetti nemrég majdnem két órán át rendezgette a bababútorokat, és még csak ránk se pillantott. Pedig ott kuk-soltunk mind a konyhaszekrény felső polcán, és Zizi még oda is integetett neki egy pöttyös játék csésze mélyéről!

Lerajzolom neked, hogy te is lásd, milyen csodaszép lett. Először is kiderült, hogy az emberek szerint így kell állnia! Nálunk ugyanis el volt fektetve a kanapé alatt. És tényleg, így sokkal, de sokkal otthonosabb! Persze mi magunk biztosan nem tudtuk volna kirángatni a kanapé alól, meg felállítani. A babaháznak nincs padlása, de ahogyan látod a rajzomon, apa egy teljesen új szintet épített az eddigiek alá. Egy garázst a játék autóknak, markolóknak meg mindenféle színes munkagépnek. Néha Hetti és Ricsi ezekkel az autókkal játszanak, és az mindig úgy kezdődik, hogy egy lécen legurítják a garázból a kocsikat a szőnyegre. Mondanom sem kell,





hogy egyszer, amikor éjszakára elöl maradt ez a lécs, Zizi hajnalig csúszdázott rajta!

Babák egyébként még nem kerültek a házba, amit egyáltalán nem bánunk. Van pár belőlük a szobában, de hozzánk képest ők is hatalmasak! Szerencsére nem is férnek be a babakádba. Viszont itt lakik velünk Elemér, akiről már írtam. Szegény, már hetek óta bent van a házban. Még mindig nem tudott visszajutni a kertbe a családjához.

Nagyon hiányoztok, drága Eulália! De nemcsak ti, hanem Nyikus és a jó öreg Cincér bácsi is! Minden este eszembe jut, ahogyan a fordított messzelátóján keresztül dörögő hangon olvasott nekünk a padlás végében heverő meséskönyvből! Itt lent anyáék olvasnak mesét a gyerekeknek elalvás előtt. Azt is nagyon szeretem.

Sokat tűnődöm, vajon hogy van Cincér bácsi. Mi lesz, ha egyszer apa vagy akárki más lehozza a padlásról a régi újságokat is, amiknek a lapjai közt lakik? Hova megy akkor? És mi lesz Nyikussal, a mi nyegle denevérünkkel nélkülünk? Ő mégsem költözhet le a gyerekszobába! Jaj, olyan jó lenne veled megbeszélni ezt a sok, aggasztó kérdést! Nagyon, de nagyon szeretnénk már viszontlátni, és újra megölelni benneteket!

De azért te légy nyugodt, Euláliám! Ha ez a levél valahogy feljut a padlásra, akkor biztosan ti is le tudtok majd jönni Gombival! Megismerkedtem Fridolin Fő-Falfutárral, aki nem más,





mint a Hangya Futár- és Csomagküldő Szolgálat ebbe a házba kinevezett egységének parancsnoka – mert ebben a házban a felújítás óta még ilyen fantasztikus dolgok is lettek! Csomagküldő szolgálat! Fridolinnak és hangyaegységének az a legeslegelső feladata, hogy feltérképezzenek minden, a ház falaiban futó járatot. Nagyon jól haladnak! Ha már minden zegzugot alaposan megismertek, megindulhat a teljes házat lefedő levél- és csomagküldés, és persze a ház különböző pontjain található élelmiszerek hangyabolyba szállítása. Képzeld, a hangyák azonnal kiderítették, hogy a fiókos szekrény háta mögött, amin a babaház is áll, van egy aprócska bejárat a falba, így a gyerekszoba szinte teljesen bizonyosan egyenes összeköttetésben áll a padlóssal! Fridolin azzal biztat, hogy csak egy összekötő járatot kell megtisztítaniuk a padlósfeljáró környékén, és néhány nap múlva talán már fel is fognak jutni ezzel a levéllel hozzátok. Odafent meg találkoznak majd veletek, és akkor azonnal le is jöhetnek velük! De ha mégsem találnának meg titeket, akkor Fridolin valami igazán jól látható helyen próbálja majd otthagyni neked és Gombinak



ezt a levelet. Ó, bárcsak azonnal megtalálnátok! És bárcsak azonnal elindulhatnátok Gombikával lefelé! Ha mégsem találkoznátok össze az első alkalommal, ne aggódj! Pár naponta újra felmennek majd megnézni, hátha előkerültök, vagy hogy hagyta-e választ a levelemre. Kérlek, ha így alakul, írd, amint tudsz! Vagy figyeld a hangyákat!

Édes Eulália, kiderült, hogy a világ sokkal, de sokkal nagyobb, mint mi eddig hittük! Ahogyan az is, hogy mi sokkal, de sokkal kisebbek vagyunk benne, mint gondoltuk magunkról. De egy dolog biztosan nem változott meg ebben a hatalmasra tágtult világban: az, hogy mi összetartozunk! És ez így marad, akármekkora is az emelet, a ház, a kert, az egész világ! Nemsokára találkozunk!

Szeretettel öllelek Zizi és Cikkakk nevében is:

Fahéj